

Hálaadó Harangszó

2008. augusztus 31. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA IX. évf. 3. szám

MERRE TOVÁBB? Olvasandó: Jeremiás 41, 17

Augusztus 20-án, nemzetünk ünnepnapján a megjelölt igeverset magába foglaló szakasz volt napi igénk. Egy menekülő csoportról szól, akik Júda országának bukása után futnak, mert félnek. A babiloni hatalom által beállított helytartót lázadók megölik. A menekülők nem részesei a bűnnek, de a következmények - a babiloniak bosszúja, egy büntetőhadjárat – őket sem kímélnék. Futnak tehát, és elhatározott céljuk van: Egyiptomba menekülnek. Egyiptomba nem ér el Babilon keze. A kiemelt igever egy egyszerű földrajzi meghatározással hatalmas üzenetet hordoz. Szó szerint arról beszél, hogy a menekülők megálltak Gérut Kimhában, amely Betlehemhez közel van, és Egyiptomba akartak eljutni. Ez így elsőre nem túl sokat mond. A Gérut Kimhám hely egy út menti fogadót, karavánszerajt jelöl. Csupán egy állomása az útnak, átmeneti szálláshely, talán egyetlen éjszakára. És mégis nagy jelentősége van. Itt dől el a kérdés: Merre tovább? Egyiptom felé-e, vagy ráébrednek: közel van Betlehem is!

Merre tovább? Milyen fontos kérdés ez egy utazónak. Milyen fontos egy keresőnek. És milyen fontos egy nemzetnek, a mi nemzetünknek. Milyen fontos a 21. század magyarságának, és a 21. század keresztyéniségének, benne nekünk, magyar reformátusoknak! De megkockáztatom: lehet, hogy neked is nagyon fontos kérdés ez most, Testvérem! Félretéve minden országos vagy egyházi útkeresést, a te saját személyes életedben is fontos lehet megválaszolni: merre tovább? Most derült ki, hogy beteg vagy. Most találtál egy barátot, akivel szorosabb kapcsolat alakul ki. Most készülsz a házasságkötésre. Most fenyeget a munkahelyi leépítés. Vagy, mert hiszem, ilyen is van: most kezded megérteni Isten igéjét, most hallod, hogy neked is szól hívó szava. Merre tovább? Nemzetnek, egyháznak, egyes embernek újra és újra tisztázandó kérdése.

A válaszadozás körülményei ritkán nyugodtak. Alig van alkalmunk és módunk arra, hogy „mindent meggondoljak, mindent megfontoljak”, csendben és békességben végigvegyük az eshetőségeket. Az igében szereplő csapat menekülés és félelem közepette kényszerül dönten. Ez is jellemző ránk. Ki tudja, mióta menekül nemzetünk. Saját

bűnei, kudarcai, véres múltja, sikertelensége, ezer égő sebe elől, de azokat hordozva. Hol ettől, hol attól félve, vagy riogatva magát. Nincs idő a történelemben megállni, feltartóztatni a világot, bezárkózni egy erős várba és kivárni. Kína sem tudta a Nagy Fallal kizárni a történelmet. Nincsenek biztos állomások, olykor csak „karavánszerajok”, egy éjszakára szóló szusszanó helyek vannak. Magától értetődik, hogy keresztyénységünk sem állhat meg az évszázadokkal dacoló templomok hús falai között csendeselmélázni a világ folyásán. El kell dönten: merre tovább? És ezt bizony sokszor vesszőfutás, támadások, fenyegetések, olykor nyugtalan évtizedek közepette kell tisztázni. Te ne értenéd ezt? Hiszen te is tudod, hogy hány keserves, átsírt éjszaka, rettenetes lelki zaklatottság közepette vergődöttél. Bizonyára ismered az érzést: most itt vagyok, ma még úgy-ahogy, de tovább kell lépni. Egy karavánszeraj nem lehet állandó otthonná és menedékké. Egy bár, egy disco, ahol ma jó, nem lehet örök hajlékká. Egy futó kapcsolat nem szól egy életre. Az „élj a mának” nem biztosítja a holnapot. Lehet, hogy Gérut Kimhám, a korabeli karavánszeraj közel volt Egyiptomhoz is, Betlehemhez is, de mégsem jelentette a célbaérést. A haverság, cimboraság, üzleti kapcsolat közel van a barátsághoz. De nem az. A jólét, gazdagság, anyagi biztonság közel van a boldogsághoz. De nem az. Az együttélés közel van a házassághoz. A vallásosság közel van az igaz hithez, de nem az. De nem az...! Ám sokszor ezek hanyattatásai között kell dönten: merre tovább?

Szereplőink eldöntötték: Egyiptomba! Egyiptom biztatóbb, biztonságosabb, erősebb (persze, csak az aktuálpolitika szintjén)! De jusson eszünkbe: egyszer már próbált ott szerencsét Isten népe. Egy darabig (József korában) jól ment. Aztán rabszolgává lett. Milyen döbbenetes valósága ez az embernek: a hajszolt, a futó, a félő útjai pillanatnyi állomásain mindig hamarabb eszébe jut a távolabbi Egyiptom - a rossz megoldás! A „rabszolgaság földje”, az értelmetlen lét, a másokat gazdagító robot, amikor nem kell dönten és gondolkodni - mintha az mindig kecsesgömb lenne.

Ma is Egyiptom áll közelebb a gondolatainkhoz. Életének egy-egy megrázó menekülésében ma is sok ember dönti el, hogy irány Egyiptom! Most csábítóbb, most jó. De holnap?

Az ige egyértelműen mondja: „Gérut Kimhám közel volt Betlehemhez.” Vegyük észre! Betlehem az ígéretek faluja, a boldog várakozás és a beteljesedés földje. Az a hely, amelyik a „legkisebb Júda fejedelmi városai közül”, mégis nagyobb és biztonságosabb, mint a nagy Egyiptom. Az a hely, amelyiknek Isten azt mondja: „Ne félj!” A félelmeiben, félelmeiből menekülő számára a legjobb hely! Az a hely, ahol a Messiás Jézus Krisztus van. Miért nem látod, hogy életed minden pillanatában, minden átmeneti szálláshelyén Betlehem van közelebb!? Életed minden pillanatában Istened, az Úr Jézus Krisztus van hozzád közelebb! Betlehem olyan közel van, hogy napkelet bölcsei is tudtak mellette dönteni, amikor Jézus Krisztust ott megtalálták. Mi meg a Betlehem közeléből mennénk inkább Egyiptom vagy a csábító napkelet (és

vallásai) felé? Egy Biblia, egy keresztyén templom, a bűnbánat lehetősége, az ima adottsága, az Úr megterített asztala, az Istenhez fordulás mindig közelebb van hozzád!

Merre tovább? Magyarság! Eldöntötted, hogy Egyiptomba futsz? Merre tovább, keresztyénség, reformátusság? Hajszozságod karavánszerájában a zaklatott szív nem Egyiptom pompájával csábít-e? Merre tovább, Testvérem? Véglegesen elkötelezted magad a fárasztóbb, a veszélyesebb, a hosszabb, de pusztító egyiptomi útra? Nem lenne már ideje észrevennünk, hogy Betlehem közelebb van? Nem kellene végre meglátnunk benne a hívó, váró, futástól és félelemtől megszabadító Krisztust? Ámen!

Gerecsei Zsolt
lelkipásztor

Református Egyházi Napok Dunántúl [2008.06.20-22.]
(KOMÁROM, MONOSTORI ERŐD)

„...nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok...” Megtanultuk. Megértettük. Elhittük és elfogadtuk. A miertre a választ a 2008. évi Református Egyházi Napok vezérigéje, központi gondolata adta meg: **Megváltottalak. Neveden szólítottalak. Az enyém vagy.** Enyém vagy a teremtés jogán. Enyém vagy a megváltás, a megváltásod –

az atyai házba visszafogadásod jogán. Az enyém vagy a napi visszatalálás, - a megszentelődés jogán és okán. A félelmeink így válnak minden alapot nélkülözővé. A vélt (netán valós) félelmeket ezért váltja, ezért válthatja fel mindent elsőprő öröm: Életem (újra) Isten kezében van, életem (végleg) az Övé!

Dr. Márkus Mihály,
püspök-lelkipásztor

GYŰLEKEZETÜNKBŐL INDULT EL

Beszélgetés Nt. Semseiné Késmárky Ágnessel

Régről ismerjük egymást, kollégák voltunk. A Te életutad azonban gyökeresen megváltozott. A templomban a padból a szószékre kerültél. Családanyaként munka mellett tanultál. Rákérdezhetek az elhivatásra, a tanuláshoz, munkához erőt adó segítségre?

Köszönöm a megtisztelő kérdést, s hogy beszámolhatok az ácsi gyülekezetnek. Ez érdekes számomra, mert, - mint tudjátok - diplomamunkámat, az ácsi református eklézsia történetéből írtam, s most íme, magam is része leszek ennek a történetnek a Harangszó hasábjain. Annál is inkább, mivel a gyülekezeti újság megszületésénél én is bábáskodtam. Istennek hála azután jó kezekbe került a lap szerkesztése, írása.

Soli Deo Gloria énekeltük sokszor az énekkarban, s bizony Istené a dicsőség, s a hála, hogy adott erőt, kitartást, bölcsességet, ahhoz, hogy munka család, gyerekek, s idős szüleimmel való törődés mellett elvégezhettem, nappali tagozaton a Selye János Egyetem teológiai karán a lelkész, teológus szakot. „Légy hű, és néked adom az élet koronáját” (Jel, 2,10), a vezérlő ígém kezdetektől fogva, mióta a lelkészi hivatás felé vezető úton elindultam. S ez kísért végig egyetemi tanulmányaim során, s első legációim alkalmával is. S ezt olvashatjuk a hetényi gyülekezet címerében is, ahol Isten gondviseléséből segédlelkészi szolgálatomat töltöm. Itt a szolgálati idő két év, melyet kötelezően kell elvégezni a II. Lelkészképesítő-vizsga letételéhez.

De Istené a dicsőség azért is, hogy lehetőséget kaptam a Selye Egyetem Teológia Karán pasztorálszichológiából doktorálni.

PhD tudományos munka lelkigondozási témában. A pasztorálszichológia hazai, ismert, nagy neve Gyökössy Endre, akinek nevét és könyveit sokan olvassák, szeretik. Ebből láthatjátok, magasra van rakva a mérce. De bízom az Úr kegyelmében, s kérem az Ő áldását e feladatra; írassak gyülekezeteink, embertársaink számára hasznos, életet gondozó disszertációt.

Tudom, hogy velem együtt sokan figyelemmel kísérik sorsod alakulását. Tudjuk, hogy segédlelkész vagy egy szlovákiai gyülekezetben. Szeretnénk tudni, milyen ott a gyülekezeti élet, hogyan sikerül megbirkóznod a feladatokkal.

Sok erőt és lelki épülést ad a hetényi keresztyén testvérek közötti szolgálat, melyet nagy örömmel és szeretettel végzek. Bibliaórák háznál hétfőn és szerdán; csütörtökön templomi áhítat, mely a nyár folyamán is tart; s természetesen a vasárnapi istentiszteletek délelőtt és délután, beosztás szerint. Részt veszek az énekkar munkájában, s nagy örömökre szolgált, hogy az ácsi énekkar is énekelt Bátorkeszin, az énekkari találkozón. S együtt láthattam Isten házában számomra két kedves gyülekezeti énekkart a Duna két partjáról. Isten Szentlelke tartsa meg a jó kapcsolatot a hívek között

Van-e, illetve mi a terved a segédlelkészi szolgálat után?

Engedjétek meg, hogy a 265 énekünk soraival válaszoljak: „Hagyjad az Úristenre Te minden útadat” Reá bízom az utamat. S, terveimet Assisi Szent Ferenc versével tárom mennyei Atyánk elé:

EGYSZERŰ IMA

Uram tégy engem békéd eszközévé,
hogy szeressek ott,
ahol gyűlölnek,
hogy megbocsássak ott,
ahol megbántanak,
hogy összekössek,
ahol széthúzás van,
hogy reménységet keltsék,
ahol kétségbeesés kínoz,
hogy fényt gyűjtsak,
ahol sötétség uralkodik,
hogy örömet hozzak oda,
ahol gond tanyázik.

Ó, Uram, segíts meg, hogy törekedjem
nem arra, hogy megvigasztaljanak,
hanem arra, hogy én vigasztaljak.
Nem arra, hogy megértsenek,
hanem arra, hogy én megértek.
Nem arra, hogy szeressenek,
hanem arra, hogy én szeressek.
Mert aki így ad, az kapni fog,
aki elveszíti magát, az talál,
aki megbocsát, annak megbocsátanak,
aki meghal, az felébred az örök életre.

Légy hű mindhalálig!
Bízva és Jézusra
tekintve, nem a magam
erejében, mert néki van
ereje, hogy megtartsan,
és a szolgálatban
megerősítsen minket. Az
Ő hűségébe kapaszkodva
leszünk mi hűséges
szolgái.

Köszönöm a válaszokat.

Héregi Kálmán

KI AZ, AKI NEM FÉL?

Ez volt az idei napközis hittantáborunk mottója, ehhez kapcsolódóan válaszoltunk a címben feltett kérdésre:

„Bölccsé teszek, és megtanítlak az útra, amelyen járj, szemeimmel tanácsollak téged.”

A parókián rendezett tábor első együtt töltött napján megismerhettünk egy bibliai Dániel nevű férfiút, majd a történet elemeit kézügyességünkkel meg is elevenítettük.

Reggelente az áhítaton szorgalmasan és vidáman imádkoztunk, énekeltünk. Ezt követően gyülekezetünk egyik lelkipásztora, Zsolt bácsi tovább is megismertette velünk a kisgyermekből felnőtté váló Dániel és barátai kalandos történetét.

Áhítatok után kézműves foglalkozások kellékeit készítették elő nekünk Judit néniék, míg mi az udvaron éltük ki eleven rosszcsontságainkat gyermekjátékainkban. Bár több év korkülönbség volt a legfiatalabb és a legidősebb résztvevő gyerek között, mégis nagyon jól megértettük egymást, és remekül szórakoztunk. Mikor már mindenki elfáradt, bevonultunk a hűvös terembe, ahol frissítő italokkal vártak bennünket. Azután elkezdődött az aznapi történetszakaszhoz tartozó kis „kreálmányok” készítése. Senki sem unatkozott! Készítettünk régi „könyvet” papírtekeréből, félelmetes oroszlánokat (igaz, csak papírból). Ezen kívül születtek még medálok, láncok és „szkubidú” költemények is szorgos kis kezünk alatt.

A közösen elfogyasztott finom ebédek még jobban összekovácsolták a társaságot. A segítő felnőtteknek köszönhetően minden napra került egy kis édesség meglepetés is asztalunkra.

Bátor, hősies lovagias és jó szándékú magatartásunkért matricákat kaptunk, melyeket beválhattunk apró ajándékokra.

A TAGOSÍTÁS FOLYAMATÁBAN ÖSSZEADOTT ÚJ EGYHÁZI BIRTOK KÖZMUNKA SZERVEZÉSI FELADATAI

Az egyházi elöljáróság ötleteivel, ebből fakadó határozataival alakult ki az új egyházi birtokrendszer. Természetesen kellett ehhez a gazdátársadalom áldozatvállalása, amely a tagosítással saját rendelkezési földhöz jutott. Ennek a földnek egy részét adta át örökre az egyháznak ellenszolgáltatás nélkül. Tegyük hozzá, hogy ezek után még birtoka nagyságához mérten évente búzában egyházi adót is fizetett. Az adófizetés augusztus

Szombat reggel izgatottan készülődtünk a kirándulásra. A busz érkezéséig a felnőttek előkészítettek mindent a sikeres bográcsozáshoz.

Kirándulásunk első állomásán a dadi református templomot tekintettük meg. Belülről olyannak tűnt, mint egy kis ékszerdoboz! A kedves helybéli lelkész házaspár még meg is vendéglát minket. Itt tartottuk reggeli áhítatunkat, melynek témája kapcsolódott az előző napokéhoz.

Gyorsan odaértünk a majki tavakhoz, ahol csodálatos látvány fogadott minket. Innen gyalog indultunk a szerzetesek lakhelyéhez. Egy kedves, türelmes idegenvezető sok-sok érdekes történetet mesélt nekünk az itteni életéről. Majd bemehettünk az egyik lakóházba és a kolostorba is. Miután mindent alaposan szemügyre vettünk, a felnőttek nekiláttak a főzésnek. Mi, gyerekek pedig felfedező körútra indultunk Zsolt bácsi vezetésével. A túra után igazán jólesett a finom, bográcsban főtt paprikás krumpli „ácsias” ízesítéssel.

Ebéd után megnéztük még a majki Bányamúzeumot is. Nekünk legjobban a föld alatti tárlatvezetés tetszett. Nagyon izgalmas, de kicsit félelmetes is volt! Visszaérve táborhelyünkhöz, már összecsomagolták a „szakács néni” a bográcszás kellékeit. Maradandó élményekkel gazdagodva tértünk haza!

A tábor utolsó programjaként a vasárnapi istentiszteleten vettünk részt.

Gyorsan eltelt ez a pár nap, de biztosan mindenkiben szép emlékek maradnak róla.

Köszönet a sok türelemért, szeretetért, gondoskodásért, amellyel körülvettek bennünket!

Benkó Luca és Csenge

elején kezdődött. A nem termelők pénzben válthatták meg az adót. Például az iparosok. Bár ez nem volt egyszerű, mert az iparosok többnyire kisebb földterülettel, szőlővel is rendelkeztek. Így aztán náluk a gyakorlat az lett, hogy az adófizető választott: gabonával fizet-e vagy pénzzel. 1863-ban egy mérő búza ára 4 ausztriai forint és 20 krajcár volt Ácson. Hányan lehettek, akik földadományaikkal megteremtették az Ácsi Református Egyház földtulajdonának nagyobbik részét? Voltak ugyanis szép számmal olyanok, akik végrendeletileg

hagytak egy-egy darab földet, szőlőt az egyháznak. Érvényt szerezni az ilyen hagyatékknak nem mindig volt egyszerű.

Egy más célból készített összeírásban olvashatjuk, hogy Ácson 1864-ben 145 református gazdának volt használatra alkalmas ekéje. Ebből arra következtethetünk, hogy ennyinek volt saját földje, azaz ők adták össze az új egyházi birtokot. Nem találtam olyan adatot egyet sem, hogy bárki – saját földdel rendelkező – megtagadta volna a földterületbeli hozzájárulást.

Ugyanezen összeírásban 246 református-munkaképes házas zsellért találunk a faluban. A munkaképtelen beteg, öreg zsellérek adóját kérésre a presbitérium nagyobb részt elengedte. Azonban, ha például szántóföldje nem volt, de szőlője igen, a felmentés már nehezebb volt. Ez a nagy számú zsellér ingatlannal nem tudott hozzájárulni az egyházi birtokhoz, de jelentős szerepük volt a későbbi rendezési és kétkézi munkákban.

Az özvegy nők főleg szénagyűjtésben dolgoztak.

Tehát, ha valaki nem volt beteg, idős és erőtlen, megtalálta a helyét abban a gazdálkodásban, amelyet az Ácsi Református Egyház folytatott. Akit azonban egy megadott munkára kijelöltek, el is várták, hogy ott megjelenjen. Ha ez nem történt meg, napszámost fogadtak helyette, de a bért a mulasztónak kellett megfizetnie.

A lelkésznek ezekben az években 59 hold és 812 négyszögöl szántóföldje, és 21 hold 217 négyszögöl rétje, emellett több helyen kert és szőlő volt.

A rektornak 25 hold 989 négyszögöl szántóföld és 1 hold 15 négyszögöl rét állt rendelkezésére.

Ezek a területeken kívül volt az egyházi ingatlan, amit közmunkával műveltek meg. A birtok őrzését úgy oldották meg, hogy a Bönyi út jobb oldalán voltak az úgynevezett egy tagosok földjei. Ők önállóan fogadtak csőszet, akivel a község által fogadott csőszöknek (három csőszet alkalmazott a község, akiket választással fogadtak fel) nem volt feladatuk az egy tagosok földjeinek őrzése. Ez a terület egy csősznek kicsi volt, így a református egyház felajánlotta az egy tagos csősznek, hogy a két egymás mellett lévő területet őrizze együtt, amiért a református egyház külön fizet. A csősznek jól jött a váratlan kereseti lehetőség, szívesen elfogadta az ajánlatot.

Az egyház földjeit Tatán faragtatott 23 darab vörösmész-kő határkövel jelölték meg, rajta az Á.R.E. felirat (Ácsi Református Egyház). A tagosztály idején a község legnagyobb földesura, Lichtenstein herceg 10 hold földet adott alapítványként a református iskola javára. Ehhez az egyház másik 10 holdat adott, így alakult ki a 20 holdas Iskolai Alapítvány. Ennek jövedelméből kellett fenntartani az iskolát. Ha pénzühiány akadályozta az Iskolai Alapítvány működését, akkor a hiányzó összeget a gyülekezeti közpénztárból pótolták. A század végén történt építkezéseket természetesen nem az alapítványból fedezték. (Lásd az erről szóló írásaimat!).

A község földvagyonából is kapott mindkét egyház földet. Ez magasabb helyen, a Helytartótanácsnál dőlt el. Szinte egy sorba helyezte el a Helytartótanács a két egyházat. A református egyház 8 hold 624 négyszögöl, a katolikus 8 hold 12 négyszögöl földet kapott. Lényegében egyformán ítélték meg az egyházakat. Voltak ennek ellenzői is, így Tek. Pázmány Zsigmond Komárom megye első alispánja, akinek az volt a véleménye, hogy „a község vagyonának csorbítása céloztatik meg.” A lebonyolítás gyorsaságát a tek. Megyei

főjegyző támogatta, „hogy az egyházi birtok kihasítása által lehetőleg gyorsíttassék, s több akadályra ne találjon.”

Földmegváltással rendeződött a lelkési díjlevélben szereplő hús és faggyú járandóság is, amit a község fizetett. (Vagy elmaradt vele! Ilyenkor az egyház pótolta a lelkésznek). A megváltás: évi egy mázsa hús, 25 font faggyú ellenszolgáltatásáért 4 hold 833 négyszögöl földet kapott a lelkész, „jár még másért 1309 négyszögöl. Összesen 4 hold 1142 négyszögöl a lelkésznek örök időkre átadatik.” Ekkor a díjlevél hús és faggyú tételei természetesen végleg megszűnnek. A váltságba kapott területet végleg az eddigi lelkési földhöz „hasítják” (csatolják).

1863-ban még tanítói kosztadás volt („sorkosztos tanító”), de sokan nem teljesítették, ilyenkor a kocsmárostól rendelték ebédet, s a soros családdal megfizették. Fennmaradt, hogy az ilyen ebédet a zsidó Nákó kocsmárostól szokták hozatni. Az is a régi idők emlékegyéhez tartozik, hogy Nákó úr ceruzája vastagon fogott. Ha valaki a kocsmai ebéd árát nem volt hajlandó megfizetni, a helység adószedőjével próbálták behajtani. Ha ez is eredménytelen maradt, eljuthatott az ügy a bíróhoz, akinek hatásköre – a falu történetéből tudjuk – 12 forintig terjedt, ezen felül a „rendes peres útra” került az ügy, azaz a járásbíróhoz.

Nem minden földet munkáltatott az egyház, volt, amit bérbe adott. Ez mindig a helyszíni árverésen dőlt el. Különös dolgok is történtek. Már 1863-ban az egyház tulajdona volt a ma használatos temető. Az előjáróság úgy döntött, hogy bérbe adja a temetőnek szánt földet, amely kereken 10 hold (ma is ennyi).

Az árverésen Schlésinger Ábrahám nyerte el a temetői bérletet, aki ekkor az ácsi zsidók legtekintélyesebbje volt. A hitközség világi vezetője, 1868-tól pedig a községi képviselőtestület tagja. Ácson ő volt az a zsidó vallású, aki ilyen hivatalt elsőként viselt.

Eljött az idő, amikor az egyház birtokait rendezni kellett. Az ingatlanokat körül kellett árkolni, a korábbi árkokat „behúzni”. Ezt a munkát a házzal rendelkező zsellérek végezték. A presbitériumon belül egy választmány osztotta el a feladatokat, ügyelve, hogy senkit sérelem ne érjen. Az első határozat szerint mindenkire 11 öl árok kiásását vetették ki. Ezt a zsellérek sokallták, így alkudtak meg 6 ölben.

A terület trágyázása úgy történt, hogy a fogatos gazda két kocsit trágyát vitt. Egyet a saját, egyet a lelkész udvarából.

A szántást úgy osztották be, hogy tavasszal 56 ekét rendelték ki munkára, őszi szántásra pedig 26-ot, keverőszántásra ismét 26 eke jutott. Őszi szántásra 37 ekét szántak. Minden kirendelt eke reggel 6 órától 11 óráig, délután 1 órától este 6-ig dolgozott. A közbeeső két órában etettek, pihentek.

Kaszálásra 40 házas zsellért állítottak ki olyanok közül, akik erre egészségileg alkalmasak voltak.

A szénagyűjtést az özvegyasszonyokra bízta, velük dolgozott még néhány erősebb férfi.

Az aratást szintén a házas zsellérek végezték. Általános szabály volt, hogy az egyházi közmunka mindig a hét első munkanapján kezdődött. A munkateljesítés ideje kettő nap volt. Aratáskor 4 napi munkára rendelték ki zselléreket.

A fenti ügyeket, azok pontos rendezését, rendkívüli esetek megoldását az előjáróságon belül megbízott választmány intézte. Ügyeltek a pontosságra, a megjelenés kötelezettségére, ugyanakkor senkit sem érhetett sérelem.

A régi iratokból azt látjuk, hogy a gondnokok rendkívüli felelősséggel és pontosan végezték munkájukat. Az egyes célfeladatokra kiválasztott a presbitérium saját soraiból választmányi tagokat. Ne feledjük: egy nagy gazdasági egység pontos, olajozott működését kellett megszervezni. Mindezt a falu színe előtt. Volt is tiszteletük a gyülekezet világi vezetőinek

50 ÉVE KONFIRMÁLKOZTUNK

A pünkösdöt követő vasárnap délelőtt ünnepi istentiszteleten vettek részt, adtak hálát Istennek az 50 évvel ezelőtt konfirmálkozott testvéreink. Mint korábban, most is a lelkes vezetésével, egy szál virággal a kezükben vonultak be a templomba. Nevükben egyik társuk, Turcsán Lászlóné mondott köszönő beszédet:

„Szeretettel és tisztelettel köszöntöm a Nagytiszteletű Asszonyt, Nagytiszteletű Urat, kedves megjelenteket és titeket, egykori konfirmándus Társaim konfirmációnk 50 éves jubileuma alkalmával.

Magam elé képzelem az 50 évvel ezelőtti 14 éves izgatott gyerekeket, akiket Körmendi Lajos nagytiszteletű úr oly nagy gondossággal készített fel elsős korunk óta, hogy konfirmációjuk után egyházunk teljes jogú tagjává váljanak.

Nagy szeretettel és hálás szívvel emlékszem vissza órá – és gondolom ti is -, a hittanórákra, ahol a nagytiszteletű úr beszélt Jézusról, tanításairól, cselekedeteiről, csodatételeiről. Tanított a szebbnél szebb zsoltárokra, imádságokra, és nevelt bennünket a keresztyén emberhez méltó viselkedésre. Mintha csak most lett volna, pedig azóta eltelt 50 év, 50 év, életünk java része. Ezen idő alatt választottunk pályát, hivatást, párt, váltunk felnőttekké, szülőkké és végül nagyszülőkké.

Sok-sok gond, munka, öröm, bánat ért valamennyiünket, amelyekkel meg kellett birkóznunk több-kevesebb sikerrel.

Szinte valamennyien elvesztettük szeretett szüleinket, néhányan közületek hűséges társát is, akiknek hiányát, míg élünk, érezni fogjuk.

Sajnos néhány volt konfirmándus társunknak nem adatott meg, hogy ismét megerősítse Isten iránti hűségét velünk együtt, hisz ők már nem lehetnek közöttünk: Abai László, Asboth Károly,

ÁCS KULTURÁLIS FEJLŐDÉSÉÉRT

Ma, a 21. század küszöbén a szakbarbár korszakban senki nem várja el, nem is teheti, hogy a település tanítója, lámpás legyen. Akkora a kulturális özön a médiából, szinte bénítóan hat az emberekre. Sokszor elsikkad az igazi érték. A közízlés nem jó irányt vesz fel. Nem kapnak elég segítséget abban az emberek, hogyan válogassanak ebből a túlkínálatból. A nagy átlagnál az alapműveltség alacsony szinten marad, és nem is válik rá képessé, hogy kiszűrje az értéket; hagyják magukra zúdítani a sok kulturális mocskot.

Fontos lenne egyre több olyan programot szervezni, amely méltó megemlékezés és a kikapcsolódás, tanulás, szórakozás mellett elősegítheti a településen lakókban az összetartozás, közösségben gondolkodás lélekemelő érzésének kiteljesedését. Szervezésemmel ezt a célt próbáltam a magam területén szolgálni.

Miért a református egyházzal? Mert innét kaptam önzetlen támogató segítséget, ennek a feladatnak a kivitelezéséhez.

Jogosan vészték az Öreg temető régi sírkövére egyik gondnokunk fölé:

„AZ EGYHÁZ HŰ ŐRÁLLÓJA VOLT”

Dr. Alföldi Kálmán

tiszteletbeli presbiter

Hegedűs Sándor, Bódis György, Mészáros Sándor, Molnár Mária, Molnár Tibor, Simon Mihály, Szabó Dániel Turi Mária, Varga Imre, Zakar Mária.

Kérlek benneteket, őrizzük meg emléküket szeretettel. Nyugodjanak békében!

Engedjétek meg, hogy egy személyes élményt elmondjak. Talán még emlékeztek arra, hogy konfirmációnk alkalmával én egy verset mondtam, melyet Körmendi nagytiszteletű úr adott nekem. Sajnos már csak a címére emlékezem és néhány sorára, meg a versszakok végi refrénre: „Csak azt ne mondd, hogy nincsen Isten!” Néhány töredék sor a versből: „Az emberek, ha kinevetnek, / Ha vége minden szeretetnek, / Ha úgy érzed, hogy nincs menekvés, / Hiába minden törekvés, / Csak azt ne mondd: hogy nincsen Isten!”

Én 14 évesen úgy éreztem, hogy milyen átéléssel mondom ezt a verset. Mint később kiderült, koránt sem volt ez így. Hisz mit tudhatott egy 14 éves gyermek a világról, a próbatételekről.

Ez a refrén bizony sokszor eszembe jutott, amikor mélyponton voltam és erőt adott a gondok megoldásában.

Gondolom, nektek is voltak nehézségeitek az életetekben, amelyen az Isten iránti hit, bizalom és szeretet segített át benneteket.

Azt szeretném kívánni mindannyiunknak, hogy segítsen meg bennünket a jó Isten, adjon erőt, egészséget, hitet, hogy hátralévő éveinket kiegyensúlyozott hívó emberként élhessük le szerető családjaink körében.

Végül hálás szívvel megköszönöm nevetekben is Nagytiszteletű Asszonynak, Nagytiszteletű Úrnak és az Egyháznak, hogy lehetőséget kaptunk konfirmációnk megerősítésére és úrvacsora vételére.”

Turcsán Lászlóné sz. Pardavi Zsuzsanna

Nagyon jó tapasztalataim vannak évtizedekre visszamenően a szponzorokkal is. Ha az emberek látják; miben, miért és hogyan tudnak segíteni, megteszik azt.

Sem a koncertsorozat, sem a festőkurszus nem indulhatott volna el útjára nélkülük. Az önkormányzattól a vállalkozókon keresztül egészen a magánemberekig segítségre találtam.

A koncertsorozat évekre, évtizedekre szóló hagyományt kíván teremteni. Ha már van egy zenét kedvelő, értő közönség, akkor könnyebben vonzóvá válik a koncert. Ácson most van egy olyan felnövekvő zeneiskolás generáció, akikre lehet számítani.

Ha jó az élesztő, könnyű jó kenyeret sütni, de azért a többi hozzávaló sem elvetendő. Szerintem magas színvonalú tehetséges művészekkel lehet igazán megszerettetni a jó zenét. Az is cél, hogy segítséget, támogatást, bemutatkozási lehetőséget nyerjenek a tehetséges fiatal művészek.

BAJTALA Emese hárfafjátéka, finomsága különlegessége meglepte az ácsi közönséget. Férje, Kozári András az Operaház énekesé értékes zenetörténeti kiegészítésekkel tette színvonalasabbá az előadásukat.

RÁKÁSZ Gergely orgonakonzertje, egyedisége, közvetlensége, az előadás módja is kellemesen és építően hatott a közönségre.

A festőkurzus tavaly indult útjára. Mozgatói a komáromi gimnazista diákjaim voltak, akik szerettek volna többet tudni a festészetről a nyár folyamán. Sehol nem találtam elérhető áron számukra foglalkozást, ezért szerveztem, magam.

Az agyontépázott művészeti oktatás hiányosságait igyekszik pótolni a kurzus. Ezért kurzus. Tehát tanfolyam, és nem tábor.

A főszereplő az ecset és a színek, de nem vetjük meg a grafikát sem. Neves kollégák segítik a munkámat, hogy a diákok, minél több oldalról ismerkedjenek meg a művészettel.

DUNAALMÁSON JÁRTUNK

Május 24-én a dunaalmási szeretetházban sor került az évente szokásos nagytakarításra, amelyen a környező gyülekezetekből érkező testvéreinkkel együtt mi is részt vettünk. Ácsról tizenketten voltunk jelen. Megérkezés után átadtuk gyülekezetünk pénzadományát, majd részt vettünk az áhítaton, melyet Nt. Szabó

KIRÁNDULÁS

Július első napja több ácsi református családban mozgalmasan indult. E napon déli 12 órakor indultunk Tótvázsonyba, hittan táborba. Egy szépen felújított kúriában laktunk. Minden nap itt indult, itt étkeztünk, és itt zártuk le napjainkat. A reggeli és esti áhítatok a pincében kialakított helyiségben voltak. Megismerkedtünk a település nevezetességeivel: templomaival, Mimi néni (Nyéki Zoltánné) szülőházával. Kirándultunk a Balatonra, ahol izgalmas vízi csaták zajlottak. Voltunk Nagyvázszyban, ahol a Kinizsi vár minden zegzugát megsejleltük. A Szent Mihály kolostorhoz is elzarándokoltunk, voltunk a postamúzeumban.

LÁTOGATÁS A TESTVÉRGYÜLEKEZETBEN

Június 15-én az aranyosi református gyülekezet meghívására egy autóbusszal és néhány személygépkocsival érkezünk Csallóköz-aranyosra a református templomba közös istentiszteletre. Már sokan vártak minket. Ismerős mosolygós arcokat láthattunk mindenfelé a templom előtt. Ki öleléssel, ki baráti kézfogással, „áldás békesség”! köszönéssel fogadta kedves testvérét, ismerőst; és mint ilyenkor történni szokott, egymás szavába vágva kérdeztünk, mondtuk, amit legfontosabbnak gondoltunk.

Ezt a látogatást a helyi lelkipásztor, Tanító Péter nagytiszteletű úr szorgalmazta abból az alkalomból, hogy a két gyülekezet immár 10 éve tart fenn egyre szorosabb testvéri kapcsolatot. Kapcsolatunk élő kapcsolat, Tanító Péter nagytiszteletű úr szolgált gyülekezetünkben a reformáció ünnepén, 2007. október 31-én.

A barátság, a kapcsolattartás több szálon is fellelhető a két település között. Megvan e gyülekezeti kapcsolat mellett az önkormányzatok, a nyugdíjas klubok, de egyre több család között is. Ez főleg az utóbbi évtizedre jellemző. De évszázadokra visszanyúló kapcsolatunk is van. Történelmünkben – főleg a török uralom alatt – Ácsot az ellenség letörölte a föld színéről, a lakosság elmenekült vagy

REFORMÁTUS ÉNEKKAR 2008

Az Ácsi Református Egyházközség Énekkara eseményekben gazdag félévet zárt. Szolgáltunk ökumenikus

PERMAY Éva grafikus, festő tankönyvíró rendszeresen tartott előadásokat, foglalkozásokat. Az idén Dr. REISINGER János irodalomtörténész Ácson tartott előadása tette a programot még színvonalasabbá a reneszánsz évében. Hálásan köszönöm a többi meghívott és helybeli kollégáim segítő munkáját is.

Csak abban tudok reménykedni, hogy ezek a programok sok ácsi embernek jelentettek felemelő, örömteli pillanatot.

ORBÁN Ilona

tanárnő

István neszmeilyi lelkipásztor tartott.

A szeretetház dolgozóinak vezetése mellett háromfős csoportok takarították a háló- és fürdőszobákat. A férfiak pedig az udvar és a kert rendbetételében segítettek.

Munkánk befejezés után finom ebéddel vártak bennünket.

Az utolsó estén „Ki mit tud?” vetélkedőt rendeztünk, amely bebizonyította, hogy a gyerekek nagyon jól érezték magukat ebben a pár napban, nagyon sok új ismerettel gazdagodtak. Ismét új barátságok szövődtek bari, bábolnai, nagyigmándi, kisigmándi, szákszend, etei és ácsi gyerekek között. Mi, ácsi gyerekek voltunk a legtöbben. Velünk Gerecsei tiszteletes úr és tiszteletes asszony, és még két tanár néni is utazott. Egy évig mindenki várja a következő nyaralást.

Reméljük, az is jól sikerül majd.

Nyéki Tibor

tanuló

elpusztult. Amikor a körülmények megengedték, akkor a környékről, főleg Rév-Komáromból és Csallóköz-aranyosról érkezett lakosokkal kelt új életre, épült fel ismét községünk.

Az istentisztelet kezdetén a helyi lelkipásztor üdvözölt bennünket. Tájékoztatót a gyülekezet életéről, gondjairól. Utóbbival kapcsolatos, hogy az orgona teljes felújításra szorul, jelenleg használhatatlan. Igyekeznek összegyűjteni a javításhoz szükséges pénzt.

Az ígehirdetés szolgálatát Gerecsei Zsolt nagytiszteletű úr végezte. De szolgált énekkarunk is a helyi gyülekezeti énekkar szolgálata előtt; három ácsi testvérünk kis kürt- és fuvalakonzerttel mutatkozott be, mi láttuk el a kántori szolgálatot is. Otthon voltunk, együtt voltunk, együtt imádkoztunk szívvel-lélekkel könyörögve: „Isten, áldd meg a magyart!...”

A testvéri találkozót az ilyenkor már elmaradhatatlan szeretetvendégségen fejeztük be.

Hosszasan időztünk, beszélgettünk a fehér asztalok mellett, ahova szorgos asszony- és férfikezek hozták a finom bográcsgulyást, édes és sós süteményeket, innivalókat.

Mielőtt elbúcsúztunk, meghívtuk aranyosi testvéreinket egy ácsi közös istentiszteletre.

Héregi Kálmán

istentiszteleteken, nagyobb egyházi ünnepeken és más, közös református gyülekezeti istentiszteleteken (Nagyigmánd, Csallóköz-aranyos). A sok és kitartó munka eredménye, hogy

kórusunkat az a megtisztelő szolgálat is várta április 20.-án, hogy mi képviselhettük a Felvidéki Komáromi Egyházmegyei Kórustalálkozón - Bátorkeszin - a Dunántúli Református Egyházmegye énekkarait. Ezt követő hétvégén, április 27.-én Naszályon a Tatai Egyházmegye által szervezett Református Énekkari Találkozón adhattuk át azoknak a kórusoknak az üdvözlését, amelyekkel Bátorkeszin együtt Istent dicsérő énekeket énekelhettünk. Élményekben gazdagon tértünk haza mindkét kórustalálkozóról, hiszen nemcsak régről ismert barátainkkal találkozhattunk, hanem új kórusokat ismertünk meg, így új barátságokat is kötöttünk.

Június 15-én csallóközranyosi testvéreink hívtak meg bennünket szolgálatra, velük 10 éve meglévő testvéri szövetségünket ápolhattuk, mélyíthettük el közös istentiszteleten. Itt Gerecsei Zsolt Tiszteletes Úr hirdette az ígét, majd református ifjaink: Nyéki Tibor kürtön, Nyéki Agnes, Morovits Rita fuvolán játszottak, ezt követően énekkarunk hat dicsérő éneket énekelt. Az a meglepetés ért itt bennünket, hogy az ottani nyugdíjas, Istent félő emberekből

HARANGSZÓ A RÁDIÓBAN

Július 14-20. között délben a Kossuth Rádióban az ácsi református templom harangjának szavát hallgathattuk. Mi, ácsiak, hallgathatjuk élőben, rádió nélkül is, mégis megható, felemelő volt hallanunk a rádióból. Meg is hallgattuk sokan naponta. Jó volt azt is tudni, hogy harangunk szava hirdette - Istennek hála -, él Ácson református gyülekezet, sőt gyülekezetünk történetéből a harangszó előtti szóbeli ismertetőben az alábbiakat is megtudhatták rólunk:

„Ezen a héten minden délben az ácsi református templom harangja szól a Kossuth Rádióban. Ács, Komárom-Esztergom megyei város Győrtől 38 km-re keletre. Nevét az Árpád-korban letelepedett, a király szolgálatában álló ácsokról kapta. A település első okleveles nyoma II. Béla király korából való.

GYÜLEKEZETI KIRÁNDULÁS

Augusztus 16-án reggel 6 órakor indult 43 fős csoportunk. Uticélunk nagy távolsága indokolta a korai indulást. Nagytiszteletű Úr a buszon tájékoztatott bennünket a program változásáról; ugyanis a megtekinteni kívánt Babits-ház felújítás miatt zárva, Gemencen pedig korábbi információnktól eltérően közlekedik a kisvonat.

Szekszárdra érkezve rövid sétával értünk a Vármegye házához, melynek falán márványtábla hirdeti, hogy II. Lajos király 1526. augusztusában Mohács felé haladtában megpihent Szekszárdon. A Megyeháza kapuján belépve az I. Béla király által 1061-ben alapított Bencés apátság falmaradványait láthattuk. Az ember szinte késztetést érez a megállásra, a történelmi események felidézésére.

A Megyeháza épületében Tolna megye településeinek címereit csodálhattuk meg, az emeleti folyosón a falakat díszítő mozaikképekben gyönyörködhattunk. Az emeleten berendezett nagyon szép termék közül talán legemlékezetesebb a Liszt Ferenc emlékkiállítás. Láthattuk a zongorát is, amelyen a zeneszerző adott hangversenyt, amikor a városban járt.

2008. A BIBLIA ÉVE

Ebben az évben – 2008-ban – a szokásosnál többször hallunk, beszélünk a KÖNYVEK KÖNYVÉRŐL, a BIBLIÁRÓL. Mert ezt az évet a Biblia évének nevezzük Értékét, jelentőségét

összekovácsolódott kis kórust ismerhettünk meg és hallgathattunk. Kórusvezető nélkül, kottaismeret nélkül nagyon szépen és szívet melengetően énekeltek a gyülekezet számára. Reméljük, hogy hamarosan itthon, az Ácsi gyülekezetben is találkozhatunk, és közösen énekelhetünk, imádkozhatunk az Úrhoz. A REND Református Egyházi Napokat ebben az évben, Komáromban, a Monostori Erődben rendezte meg egyházkerületünk június 20-22. között. Itt 21-én szerepeltünk, ahol mintegy 30 kórus tartott szolgálatot a REND érdeklődőinek, hallgatóinak. A nap befejezése összkari éneklés volt, ez a kórus kb. 400 főből állt. Csodálatos volt hallani ezeket az énekeket, de benne énekelni még nagyobb élményt jelentett.

Kórusunk tudását felülmúlva énekelt, énekkel imádkozott minden gyülekezeti alkalmon, Egyházmegyénket pedig méltón képviselte más református gyülekezetekben.

Balghné Nagy Ildikó
kórusvezető

Ebben az időben épült patkó íves temploma, amelyet az 1400-as években megnagyobbítottak. A török hódoltság alatt a lakosság a Duna bal partjára, Csallóközranyosra, illetve Komáromba menekült. A XVII. sz. első felében református hitű magyarok telepedtek le, akik a középkori templom romjaira 1640-re felépítették fatornyos templomukat. Komáromi Sülye István lelkipásztoruk hitéért gályarabságot szenvedett. 1809-ben Ács határában verte vissza Vas vármegye lovasezrede Napóleon csapatait. 1849-ben a komáromi csatában Ács mellett győzött a császári túlerővel szemben a honvéd fősergey Görgey Artúr vezényletével. Az ácsi református templom 30 m. magas tornyában három harang lakik. A délidőben megszólaló 6 mázsás harangot Szlezák László aranykoszorús mester öntötte 1921-ben Budapesten.”

Kedves élmény a félórás szabadprogram alatt a Vármegye háza előtti téren a déli harangszó utáni harangjáték. A felhangzó dallamban rövid találgatás után a 161. dicséretünket ismertük fel.

Következő állomás a Gemenci Tájvédelmi Körzet. Kisvonatozás után Sióagárdra mentünk a Hímzés Múzeumot és a Margit borozót látogatni. A picesorra – amely sajátos, különleges hangulatot áraszt - római kori köveken lépdeltünk fel. A múzeumban megcsodálhattuk a tárlókban kiállított lyukhímzéssel díszített/készített ruhadarabokat. A napjainkban is használatos ünnepi viselet darabjait eladásra nem készítik, mert az megfizethetetlen. Egy „ümög” hímzése napi 8 óras munkaidővel 6 hónapig tart.

Utoljára maradt a borkóstoló. Nemcsak a különböző borfajták ízlelésének élvezete, hanem a bútorzat különlegessége is megmaradt bennünk. Innen indultunk haza. A borkóstoló és a vacsora után a kedves társaságban vidáman utaztunk hazáig, ahova este 11 óra után érkeztünk.

Héregi Miklósné

szavakban aligha tudjuk kifejezni, de érezni tudjuk. Mégis beszélünk róla. Beszéljünk róla, beszélünk kell róla, és főleg olvasnunk kell naponta! Erre szólít fel bennünket az alábbi vers is.

HALLJA A TE SZOLGÁD

Van egy könyvem a sok
közül,
Mely mindennap
előkerül.
Kívül olyan, mint a többi,
De belül Isten szavát
rejt.
Hogyha könnyet csal
szemedre
Ezer gond és a bánat,
Ne csüggedj hát, nyisd ki
bárhol
Ezt a könyvet: Bibliádat.

S minden jajra, könnyre,
sebre,
Gyógyírt fogsz találni
benne.
De ha öröm éri szíved,
S szél viszi a gondodat,
Tárd fel megint e Szent
Művet,
Ott vár rád egy gondolat.

Egy gondolat, egy
tanulság,
Melyet Isten neked szán

Akár Mózes, akár Illés,
Vagy Szent Fia
nyomdokán.
S meglátod, ha
megtalálod,
Megtriplázza
boldogságod.

Érezted-e már úgy
magad,
Hogy az Isten téged bánt?
Érezted-e, hogy az Isten
Minden rosszat neked
szánt?

Ilyenkor csak gondolj
arra,
Éretted van az egész,
Hisz "A tűzpróba mutatja
meg,
Mi az arany, s mi a réz."

Amidőn a te Istened
Kovácsolja a hitedet,
Idézd hát fel a Szent
Nevet,
Ki a jó úton majd vezet!

Ha nem ismered még e
Nevet,
Halld e rövid történetet:

JÓB
Egy napon az Isten
szólt,
S tudta már a tervét,
Megkísérti gazdag Jóbot,
Megtöri-e szívét?

Lám, amikor szegény
Jóbot
Gyötörte már a pestis:
"Elfogadtam Uram
jobbát,
Szorítom a balját is!"

De a száját nem hagyta el
Tüzes nyilak zápora.
Gazdagsága dupla annyi,
Pincéjében sok bora.

Jó példaként állítja ki
Isten Jóbnak vas hitét.
Próbálj meg arra figyelni,
Ilyen legyen a tiéd.

II.

Amint látod, a Biblia
Sok mindenre megtanít,
De ne úgy olvasd, mint
egy regényt,
Melynek szava elvakít.

Úgy olvasd, hogy az
Isten
Minden szava neked szól!
Neked mesél minden
szépről,
Minden rosszról s a jóról.

Ha egy könyvet elolvasol,
Másodszorra unalmas.
A Bibliából már csak egy
sor,
Harmadszorra izgalmas.

S ha megérint az Isten
szava,
Suttogva szól hozzád.
Mondd: "Uram, itt
vagyok!
Hallja a Te szolgád..."

Varga Márton

ANYAKÖNYVI ADATOK:

Akiket megkereszteltünk:

Bédi Ágnes
Papp Bettina
Szűcs Virág
Molnár Ákos
Csere Boglárka
Csere Balázs
Shahin-Amir Doustkhah

Felnőttként konfirmált:

Szabó András

Akiket eltemettünk:

Péntek András		Pusztai Lászlóné	
Lászlóné		Kovács Erzsébet	66 év
Varga Mária	77 év	Soós Bálint	54 év
Ásó József	70 év	Kéring Ferenc	54 év
Ódor Kálmán	85 év	Csuka József	85 év
Nagy István	72 év	Keresztes György	67 év
id. Balázs Lajos	71 év	Orbán Sándor	84 év

Az adatok a 2008. május 4. és a 2008. augusztus 20. közötti állapotot tükrözik

Közeleg az ősz, s ilyenkor, a kialakult szokások szerint
gyakrabban keressük fel a temetőket. Sok virágot helyezünk el
szeretteink sírján, felidézünk azokat az emlékeket, amelyeket

megőrzünk a sírban pihenőktől. Az alábbi vers költője ebben a
témában kínál számunkra néhány megszívlelendő gondolatot.

Bárdosné Tóth Lídia: NE VÁRJUK MEG

Éltünk felgyorsult tempója
Diktálja az ütemet...
Úgy érzem, a napi munka
Szinte majd hogy betemet!

Mindig elmarad valami,
Akárhogy is igyekszem:
„Még ezt is meg kellett volna
Tennem!” – de már
lefekszem,

Mert elfogyott minden erőm,
Tartalékom kimerült.
Csak lehajtom fejem, s testem
Álomba is szenderült...

E futásban észreveszem
A mellettem élőket?!
Hálás vagyok-e értük és
Értékelem-e őket?!

Sosem tudhatjuk, hogy meddig
Él valaki mellettünk,
S mire felfedeznénk: Ki Ő?
Van, hogy már kell
temetnünk...

S aztán visszük a rózsákat
Buzgón a friss sírhantra,
Mintha lelkiismeretünk
Ettől megnyugodhatna...

Álljunk meg a rohanásban!
Mert az idő nem kímél...
S adjuk oda a rózsákat
Szerettünknek, - amíg él!

Tudja meg, hogy értékeljük,
És hogy nekünk mily kincs Ő!
S mondjuk el ezt Neki máris!
Ne várjuk meg... míg nincs Ő.